

CON ĐƯỜNG CHẾT
Tiểu thuyết của Đức Dững
(NXB Hải Phòng ấn hành năm 1990)

Kỳ 19
(Tiếp theo và hết)

...Ba Thợ vẫn im lặng. Một lúc sau, hắn chợt dừng lại, nhìn thẳng vào mắt Thùy Linh và hỏi:

-Có lẽ tôi không nên ở đây nữa? Như vậy tốt hơn cho cả hai chúng ta?

Thùy Linh nhìn lại Ba Thợ bằng ánh mắt của người có lỗi. Cô nói khẽ:

-Anh tha lỗi cho tôi! Tôi rất biết ơn về những gì anh đã mang lại! Nhưng tôi không thể như những người đàn bà khác. Tôi không làm như vậy được.

Ba Thợ không nói thêm một lời nào nữa. Hắn đi tới góc nhà. Ở đó có chiếc túi quen thuộc của hắn. Hắn lẳng lặng cầm túi lên. Thùy Linh vẫn im lặng nhìn. Khi thấy Ba Thợ định bước ra cửa, cô hỏi nhỏ:

-Anh tính đi ngay sao?

Ba Thợ không trả lời. Thùy Linh nói tiếp:

-Trời tối rồi, anh sẽ đi đâu?

Ba Thợ nhếch mép cười chua chát:

-Tôi cũng chưa biết. Nhưng tốt hơn cả là cứ để tôi đi ngay bây giờ.

Khi Ba Thợ nói như vậy, Thùy Linh cúi đầu xuống để giấu nỗi xúc động của mình. Ba Thợ còn lưỡng lự thêm một lát nữa. Hình như hắn hy vọng cô ta sẽ nói một câu gì đó. Nhưng Thùy Linh đã đứng lên. Cô bước tới, cầm lên tấm hình chụp hai vợ chồng ngày mới cưới và bỗng nức nở:

-Anh Sáu ơi!

Tiếng khóc nảo nuột ấy giống như một ngọn roi quất thẳng vào Ba Thạo. Khuôn mặt với vết sẹo dài bên mép của hắnh thoáng nhắnh lại trong mọi nỗi đầuh từ bên trong. Hắnh vội vã bước ra sắnh, ngoắnh túi vào chiếc xe máyh và vội vã ra khỏi cắnh như một kẻ đắnh chạy trốn.

Tiếng cắnh cắnh sắt đắnh lại làm cho Thụy Linh như chợt tỉnh. Cô vội vã chạy ra ngoài cửa. Ba Thạo đắnh ngồi lên xe và đắnh khởi đắnh động máyh. Thụy Linh muắnh chạy ra nhưng có điềuh gì đắnh đã níu chắnh cô lại. Ngay lúc đắnh đó, chiếc xe máyh của Ba Thạo đắnh hòa vào đắnh dòng người xe trên đườnh phố táp nắnh.

Lắnh đảo như một kẻ bị trúng thườnh, Thụy Linh bước vào trong nhắnh. Cô ngắnh nhắnh xuống đắnh đi vắnhng, khóc nức nở...

***

Cắnh Ba Thạo và Thụy Linh đầuh không biếtt rằng cũnh trong thờih điểmh đắnh đó, từ quắnh cà phê ở bên kia đườnh, một cô gắnh đắnh ngồi lắnhng lắnh, chắnh chú quắnh sát sang bên này. Khi Ba Thạo đắnh lên xe máyh phắnhng đắnh đi, cô ta mới thờ phầnh và nắnhng ly cà phê lên miệnhng. Ánh sắnhng của nhắnhng ngọn đầnh trong quắnh giúp chắnhng ta nhắnh ra khuôn mặt của cô ta. Đắnh là Thu Thụy!

5.

Ba Thạo đắnh dựng xe máyh và bước vào quắnh Kiều Trinh.

Kiều Thi và Kiều Chi vắnhng đắnhng ngồi sau quầnh hàng như mọi khi. Nhắnhng thấy Ba Thạo, Kiều Thi đắnhng bật đắnhng dậy, kêu lên mừng rắnhng:

-Trờih... Anh Ba!

BaThạo lắnhng lắnhng bước vào trong quắnh. Kiều Thi nhắnhng cái túih ở trên tay hắnhng và mắnhng cười tỏ vẻ đắnhng hiếuh. Cô ta hỏi bằng giốnhng thắnhng cảm thựch sự:

-Bị nó đắnhng đá rồih phải không? Em biếtt ngay mà!

Sau đắnhng đó, cô ta giựch hắnhng bằng giốnhng thắnhng mật:

-Vồ nhắnhng đi. Đắnhng em cắnhng túih cho.

Không nắnhng nói một lờih, Ba Thạo lắnhng lắnhng đắnhng đi tớih bên chiếc bàn nhỏ quắnhng thườnh của hắnhng ở ngay đườnh dưới chắnhng cầu thắnhng đắnhng dẫn lên tắnhngng lầuh. Trong khi đắnhng đó,

Kiều Trinh - mẹ chủ nhà cũng đã xuất hiện ở trên khúc ngoẹo của cầu thang. Bà ta đứng đỉnh bước xuống và dừng lại khi vẫn chưa xuống hết mấy bậc cuối cùng. Có thể thấy trên khuôn mặt của bà ta đang nở một nụ cười của kẻ chiến thắng. Ba Thợ ngược lên nhìn rồi lại cúi xuống. Kiều Trinh bước hẳn xuống. Bà ta bước đến bên cạnh Ba Thợ:

-Anh đã làm cho tôi mất rất nhiều vàng đó!

Ba Thợ ngạc nhiên nhìn bà chủ nhà. Thị nhếch mép cười chua chát và ngồi xuống bên cạnh hẳn:

-Nếu anh không xúc nổi bỏ đi, tội nó không thể trăn của tôi tới mười cây.

Ba Thợ không nói gì. Hắn cúi đầu xuống, nhìn như đóng đinh lên mặt bàn. Kiều Trinh nói tiếp trong khi mắt vẫn nhìn như hút vào mặt hắn:

-Tôi đã nói mà anh hồng chịu. Chỉ có trong căn nhà này, anh mới có thể tìm thấy hạnh phúc!

Ba Thợ nhếch mép nhưng không nói gì. Cũng lúc đó, Kiều Thi từ quầy chạy tới định hỏi hắn điều gì đó. Trong khi cô ta còn chưa kịp nói, Kiều Trinh đã quát:

-Ra ngoài trông hàng!

Kiều Thi nguyền một cái sắc lẹm rồi quay lại quầy hàng. Kiều Trinh quay sang nói với Ba Thợ:

-Anh lên lầu nghỉ ngơi đi.

Ba Thợ hơi lưỡng lự. Nhưng rồi hắn cũng đứng lên, đi theo Kiều Trinh lên lầu. Khi hai người đã khuất ở trên cầu thang, Kiều Thi nhìn theo bằng ánh mắt tóe lửa. Cô ta quay lại nói với Kiều Chi - cô gái tóc vàng khi ấy vẫn đang lúi húi pha cà phê cho khách:

-Bà già mà còn lẳng lơ!

Không biết có nghe rõ cô ta nói gì không, nhưng Kiều Chi cũng ngẩng đầu lên, nhìn Kiều Thi và bỗng toét miệng cười như nắc nẻ.

Ở trên lầu, Ba Thạo ngồi xuống ghé, còn Kiều Trinh thì mở tủ lạnh, lấy ra mấy lon bia đặt trước mặt hẳn. Nhưng Ba Thạo đã giơ tay ngăn lại. Hẳn nói bằng giọng nhát gừng:

-Hôm nay tôi muốn uống rượu! Uống cho thiệt đã!

Một thoáng ngạc nhiên lướt qua trên khuôn mặt bà chủ nhà. Nhưng ngay sau đó, bà ta bỗng mỉm cười hài lòng và nhanh nhẹn lấy ra một chai whisky cùng hai chiếc ly mạ vàng. Bà ta rót rượu ra ly trong khi đôi mắt đong đưa cứ vuốt ve khắp thân thể Ba Thạo.

Họ chạm ly. Kiều Trinh ỏn ẻn:

-Mừng anh đã trở về!

Hai người cạn ly. Thêm một ly nữa, rồi lại một ly nữa. Kiều Trinh đã bắt đầu ngấm rượu. Đôi mắt mụ long lên. Mụ ngả người vào vào Ba Thạo và bắt đầu cười sằng sặc vì không thể kiềm chế được. Nhưng Ba Thạo thì vẫn còn tỉnh táo.

Chính giữa lúc đó, có tiếng gõ cửa. Kiều Trinh cau mày quay nhìn ra. Bà ta sửa lại tư thế ngồi và hỏi bằng giọng hách dịch:

-Ai? Cần chi?

Tiền gõ cửa lại vang lên. Kiều Trinh đành đứng lên, đi ra mở cửa. Khuôn mặt của thiếu úy Cường hiện ra ngay sau cánh cửa.

Kiều Trinh há hốc mồm, lùì lại. Trong khi đó, Ba Thạo cũng dợm chân đứng lên định bỏ chạy theo phản xạ bản năng. Nhưng hẳn đổi ý, ngồi lại xuống ghé và lặng lẽ nhìn Cường đang bước vào trong phòng.

Kiều Trinh như chợt tỉnh. Mụ vội chạy tới chắn đường thiếu úy Cường và nói bằng giọng năn nỉ:

-Người này không có tội! Tôi xin cam đoan với ông như vậy!

Cường chỉ chiếc ghé ở góc phòng, nhẹ nhàng nhưng cương quyết:

-Yêu cầu bà ngồi xuống để chúng tôi làm nhiệm vụ!

Trong khi Kiều Trinh len lét đi tới chiếc ghé, Cường bước tới trước mặt Ba Thạo. Hai người đứng lặng nhìn nhau một lát rồi Ba Thạo hỏi khẽ:

-Tôi bị bắt?

-Không! - Cường lắc đầu và nhìn thẳng vào mắt Ba Thọ - Trong những ngày anh đang ở nhà cô Thùy Linh, chúng tôi đã có thể bắt anh bất cứ lúc nào.

-Thì ra là các ông đã biết? - Ba Thọ chột thốt lên.

Cường khẽ gật đầu xác nhận điều đó. Anh nói tiếp:

-Trong những ngày đó, cô Thùy Linh đang bị thương nên cần phải có một người ở bên cạnh. Hơn nữa, chúng tôi nghĩ rằng anh đang có những thay đổi.

Ba Thọ ngạc nhiên nhìn Cường. Trong ánh mắt sững sờ của hắn có cả sự bối rối và lòng biết ơn. Với ánh mắt ấy, khuôn mặt của hắn bỗng trở nên thất thần đến tội nghiệp. Cường nói tiếp:

-Anh cần phải biết, Thu Thủy lại vừa thoát khỏi cuộc vây bắt của chúng tôi. Cần phải đề phòng con rắn độc ấy.

Ba Thọ như người chột tỉnh sau cơn mê. Hắn đứng lên, nhìn thẳng vào mắt Cường. Anh gật đầu. Không nói một lời, Ba Thọ vội vã đi ra khỏi phòng. Trong khi đó, Kiều Trinh vội vã bước tới trước mặt Cường đưa tay chỉ Ba Thọ và nói trong hơi thở hào hển:

-Trời ơi, sao ông hồng khóa tay nó lại. Đó chính là một tên tội phạm nguy hiểm. Vô cùng nguy hiểm đó!

Cường mỉm cười nhưng trong ánh mắt của anh nhìn Kiều Trinh lúc đó, có thể thấy rất rõ sự khinh bỉ sâu sắc:

-Bây giờ mời bà theo chúng tôi. Cần phải có thêm lời khai về vụ cướp đã xảy ra trong căn nhà này.

6.

Vào khoảng 7 giờ tối.

Một chiếc xe ô tô dừng lại trước căn nhà cũ của vợ chồng Thùy Linh. Ba người trên xe bước xuống. Đó là trung tá Phạm Thanh, trinh sát Khải và

một người đàn ông có thân hình mập mạp - đó là Sáu Bình, chồng của Thùy Linh.

Khải bước lại trước cổng, bấm chuông. Người đàn ông chủ nhà đi ra. Anh ta nhíu mày nghe Khải nói gì đó. Về khó chịu bỗng biến mất, nhường chỗ cho một thái độ xởi lởi. Anh ta vội vã mở khóa cổng. Ba người cùng bước vào. Ông chủ nhà đon đả mời khách vào trong nhưng Sáu Bình lắc đầu. Anh ta dừng lại dưới gốc cây khế cỏ thụ với tán lá che gần hết cái sân nhỏ trước nhà.

Sau thoáng quan sát, Sáu Bình bước đến chỗ có hai chậu kiểng lớn trông sứ đặt ngay trước thềm và chăm chú quan sát trước ánh mắt ngạc nhiên pha lẫn khó chịu của người chủ nhà. Sau đó, anh ta nhờ trình sát Khải cùng với mình bê một chậu xuống và đưa tay nắm gốc cây lay thử. Khải giúp anh ta moi bớt đất trong chậu và lắc gốc cây cho thêm một lúc nữa, đến khi bộ rễ cây đã rời ra. Sáu Bình ráng sức nắm chùm rễ cây, nâng lên rồi đưa tay vào lần tìm trong lớp đất ở đáy chậu. Cuối cùng, anh ta moi ra được một cái hộp nhỏ bằng kim loại. Sau khi đã đưa lên ngắm nghía, anh ta phúi sạch đất bám bên ngoài hộp rồi trình trọng trao bằng hai tay cho trung tá Phạm Thanh:

-Thưa ông... Nó đây!

Phạm Thanh đỡ chiếc hộp và bật nắp. Bên trong hộp có một cuốn sổ chỉ nhỏ như gói thuốc lá. Anh lật lật mấy trang và đưa mắt nhìn Sáu Bình. Hiểu ý, Sáu Bình nói:

-Thưa ông! Trong đó có chìa khóa để giải mã sơ đồ dẫn đến nơi cất giấu vàng của băng “Phi đội”. Bản sơ đồ cũng có ở trong đó.

Phạm Thanh gật đầu, bỏ chiếc hộp vào chiếc túi đang đeo bên mình. Mọi người nhanh chóng quay ra trước ánh mắt kinh ngạc của chủ nhà.

7.

Tại căn nhà có cái cổng sơn xanh, Thùy Linh đang ngồi ở ghế với hai tay bị trói ngoặt ra sau. Đứng trước mặt cô ta là Thu Thủy với khẩu súng ngắn lăm lăm trên tay:

-Tôi cho bà một phút để suy nghĩ! - Thu Thủy dần giọng.

-Tôi không biết! - Thùy Linh lạnh lùng - Mà nếu có biết, tôi cũng không chỉ cho đồ kẻ cướp!

Thu Thủy gầm ghè:

-Chính chồng bà mới là kẻ cướp. Đó là tài sản của cha tôi và ông Tư Hường.

Thùy Linh nhếch mép cười:

-Cả Tư Hường nữa. Nó sẽ không bao giờ có thể đến đây để đòi nợ.

Câu nói ấy giống như một ngọn roi quất. Thu Thủy chồm lên:

-Bà nói sao? Tư Hường đã chết?

Thùy Linh bình thản xác nhận:

-Hắn đã phải đền những tội ác của chính hắn!

Câu nói ấy chưa dứt thì Thu Thủy đã nổ liền hai phát súng khiến cho Thùy Linh giật nảy người lên rồi ngoẹo đầu gục xuống trên ghế. Máu xối xả tuôn ra từ ngực áo của cô. Vẫn lăm lăm súng trên tay, Thu Thủy tiến đến bên cạnh Thùy Linh nhưng cũng chính giây phút đó, cửa ra vào bị bật tung và Ba Thọ lao vào như một cơn lốc.

Không nhìn thấy Thu Thủy đang đứng nép ngay sau tủ, Ba Thọ lao tới bên Thùy Linh, ngồi thụp xuống và nâng mái đầu rũ rượi của cô lên. Bàn tay của hắn đỡ trên lưng cô bỗng chạm phải máu. Ba Thọ đưa bàn tay dính máu lên nhìn và khuôn mặt của hắn bỗng méo xệch đi vì tuyệt vọng. Hắn gọi bằng giọng nghẹn ngào:

-Thùy Linh! Trời ơi!

Giọng nói lạnh lạnh của Thu Thủy đã bất ngờ vang lên từ đằng sau khiến hắn sững lại:

-Ba Thọ! Đứng im!

Không khí bỗng trở nên im ắng đến rợn người. Và trong cái im lặng đầy tử khí đó, giọng nói hần học của Thu Thủy vang lên:

-Động đây, tao bắn bẻ sọ!

Sau câu nói đó, Thu Thủy chậm rãi bước ra giữa nhà, trên tay lăm lăm khẩu súng ngắn. Thị nhìn như khoan vào mặt Ba Thợ:

-Mày đã phản bội chiến hữu. Tao tuyên bố....

Nhưng cô ta còn chưa nói hết câu, Ba Thợ đã bất ngờ ngã người, lăn tròn một vòng trên nền nhà. Thu Thủy nỏ súng nhưng không trúng. Ba Thợ bật lên, quay ngoắt lại và chỉ bằng một cú đá khủng khiếp đã hất văng cả Thu Thủy lẫn khẩu súng ngắn trên tay cô ta vào góc nhà. Đòn đánh chí mạng ấy đã làm cho Thu Thủy bị ngã bật ngửa ra sau, đầu đập vào cái biển thể điện đang sửa dở để ở góc nhà, ngất lịm.

Ba Thợ quay lại bên Thùy Linh. Hắn quỳ sụp xuống, đưa tay đỡ đầu cô lên và gọi bằng những tiếng xót xa nhất:

-Thùy Linh ơi! Tỉnh dậy đi!

Từ bên ngoài, các trinh sát Thắng và Cường cùng các trinh sát tiến vào. Họ giúp Ba Thợ đỡ thân hình đầm máu của Thùy Linh ra khỏi ghế và đặt nằm xuống đi vắng. Ba Thợ quỳ sụp xuống bên cạnh cô với khuôn mặt đờ đẫn. Bàn tay run bần của hắn cứ vuốt mãi trên khuôn mặt tái xanh của cô. Rồi không nén nổi, hắn bỗng bật lên những tiếng nức nở. Lẫn trong tiếng khóc là những lời nói nghẹn ngào:

-Em tha lỗi cho anh! Tha lỗi cho anh!...

Đôi mắt nhắm nghiền của Thùy Linh bỗng động đây một cách khó nhọc. Sau đó, cô ta gắng gượng mở mắt ra và nhìn trần trời vào khoảng không trước mặt. Ba Thợ nhồm hăn dậy. Hắn gọi bằng giọng gấp gáp:

-Thùy Linh! Thùy Linh ơi! Trời ơi, cổ tỉnh rồi nè!

Đúng là Thùy Linh với khuôn mặt đờ đẫn đã tỉnh lại. Trên đôi môi khô héo vì mất máu của cô nở một nụ cười buồn bã. Cô nói bằng giọng yếu ớt trong những hơi thở nặng nhọc:

-Anh Ba! Tha lỗi cho em nghen!

-Linh ơi! - Ba Thợ chỉ nói được có vậy rồi lại nức nở.

Đôi mắt Thùy Linh khẽ chớp chớp và những giọt nước mắt ứa ra, chảy nhòa xuống má. Cô nói bằng giọng thều thào đứt quãng:

-Chúng mình đều đã sai lầm! Cuộc đời này còn có những điều đáng sống lắm! Bây giờ em mới nhận ra điều đó! Nhưng.... đã muộn mất rồi!...

Cô dừng lại lấy hơi. Trong phút giây đó, gian phòng chợt im ắng. Chỉ có tiếng tích tắc nhẩn nại của chiếc đồng hồ vang lên như để đếm những giây phút quý giá cuối cùng của một con người sắp từ giã cõi đời. Thùy Linh gắng giọng nói tiếp bằng cái giọng đã yếu hẳn đi:

-Chỉ mong anh... đừng có... đi vào... cái ngõ cụt khủng khiếp này một lần nữa!...

Câu nói bị tắt lịm ở đó, Thùy Linh nấc lên một tiếng rồi ngoẹo hẳn đầu trên gối.

Ba Thọ gào lên một tiếng rồi gục đầu xuống ngực Thùy Linh, khóc nức nở. Những người có mặt im lặng. Trên gương mặt của họ cùng hiện lên những nét buồn bã, bất lực...

Một chiếc xe ô tô dừng lại ở ngoài cổng. Từ trên xe, trung tá Phạm Thanh cùng với trinh sát Khải và Sáu Bình vội vã bước xuống. Họ đi vào trong nhà. Mới đến cửa, Phạm Thanh đưa mắt nhìn xung quanh và đoán ngay ra sự việc. Còn người đàn ông - chính là Sáu Bình thì đưa đôi mắt hoảng hốt nhìn khắp căn nhà. Ánh mắt của anh ta dừng lại trên đi văng. Anh ta thét lên một tiếng rồi bỏ nhào tới, ôm choàng lấy thân thể đầm máu của Thùy Linh, khóc rống lên như một đứa trẻ.

Tiếng thét ấy làm cho Ba Thọ ngẩng đầu lên. Hắn cũng đã đoán ra sự việc. Trong khi người chồng ấy quỳ sụp xuống bên xác vợ, Ba Thọ khẽ né người sang để tránh và đứng dậy. Khuôn mặt của hắn vẫn còn đầy nước mắt. Hắn đi đến trước mặt thiếu úy Thắng, lặng lẽ đưa hai cánh tay ra trước mặt với vẻ khuất phục.

Thắng rút ra một chiếc khóa số 8, nhưng Phạm Thanh đã giơ tay ra hiệu ngăn lại. Anh bước đến trước mặt Ba Thọ, nói giọng nghiêm khắc nhưng thông cảm:

-Tôi tin anh! Sáng mai, anh tới cơ quan công an trình diện cũng được!

Ba Thọ sững sờ ngẩng lên nhìn Phạm Thanh và các chiến sĩ, sĩ quan công an đang đứng xung quanh. Lại một lần nữa, khuôn mặt của hắn bỗng méo xệch đi:

-Cảm ơn ông!

Sau đó, hắn cúi đầu, chậm chạp đi ra cửa như một kẻ không hồn.

Trong khi đó, bên thi thể đẫm máu của Thùy Linh, Sáu Bình vẫn nức nở từng đợt:

-Thùy Linh ơi, anh về rồi nè! Anh về đây rồi, sao em lại bỏ anh đi? Em có tha tội cho anh không?...

***

Trời bỗng đổ mưa. Ba Thọ loạng choạng bước đi trên phố. Những giọt nước mắt hòa lẫn với nước mưa chảy nhòa trên mặt nhưng hắn không quan tâm đến điều đó. Hắn vẫn đi, vừa nức nở khóc. Lẫn trong tiếng mưa rơi, hắn vẫn nghe thấy những lời trăng trối đầy tiếc nuối của Thùy Linh:

-Chúng mình đều đã sai lầm! Cuộc đời này còn có những điều đáng sống lắm! Bây giờ em mới nhận ra điều đó! Nhưng.... đã muộn mất rồi!... Chỉ mong anh đừng có đi vào cái ngõ cụt khủng khiếp này một lần nữa!...

(HẾT)

Thành phố Hồ Chí Minh, 1989

Đức Dũng